Tévéfilmsorozatok

Váratlan utazás és Vészhelyzet

Az egyik gyors, mai, városi és amerikai, a másik lassú, századelős, vidéki és ausztrál. Mik ezek? Két tévésorozat, két anti-Dallas, anti-Szomszédok. Remekül kiegészítik egymást, és sok hasonlóság is van bennük.

Hasonlóságok. A színészek egyéniségének átsugárzása a szerepen. A *Dallas* szereplői egyre fiatalabbak lesznek, ahogy öregszenek. A két, kedves sorozatban mindenki éli világát, fáradt vagy vidám, kopaszodik, ráncosodik, a gyerekek felnőnek, mint a valóságban. A szereplők nem szépek és nem csúnyák, nem jók és nem rosszak. Mindenfélék. Sokszor változnak, de aztán visszatérnek egyensúlyi helyzetükbe, és akkor mi is megnyugszunk.

A gyorsaság illik az orvos sorozathoz, hiszen állandó életmentésről van szó. A lassú ausztrál filmben is mentenek életeket, bár ott még az is komótosan, finoman, tapintatosan és megértően történik.

A városi komolyság, zsargon beszéd, kis kegyetlenségek, a munkából adódó figyelmetlenségek jól ellenpontozzák a vidéki idillt, a hosszú szoknyákat és nagy kalapokat, maslikat, a csoportos segíteni akarást, a sziget zártságából adódó tudatlanságot.

A most-játszódást gyors vágásokkal, erős hatású zenével jelzik a sorozat készítői, az alakok sokat szaladgálnak, keveset állnak és keveset filozófálnak. Persze, nem ez a dolguk. Bezzeg a századeleji vidék emberei megengedhetik maguknak, hogy a kerítésnél vagy a boltban beszélgessenek, vagy este, a családi vacsoránál elmondják egymásnak az aznapi gondokat. Ők is folyton dolgoznak, csinálnak valamit, csak jobban tisztelik az öregeket meg a gyerekeket. Valami halvány elképzelés él bennük arról, hogyan kell viselkedni egymással, mikor zavarnak és mikor van szükség a segítségükre. (Lehet, hogy a *Vészhelyzet* valódi alakjai is a *Váratlan utazást* nézik pihenésképpen.)

Az Ausztrália és Amerika közötti különbséget minden néző érzékeli a maga módján. Azt hiszem, bármelyik kockáját néznénk meg e filmeknek, meg tudnánk állapítani, melyik az ausztrál, melyik az amerikai, és ez nagyon jó.

Váratlan utazás. A kis, vidéki falu olyan, mint a mesében. Tiszta folyó, faházak, lovak, kis hibákkal, nagy erényekkel bíró emberek. Hetty vénkisasszony, az egész falu tanító nénije, magas, vékony, szigorú, néha mulatságos, mint egy kisegér. Sarah a sorozat alatt gyönyörű kislányból kevésbé szép kamaszlány lett, de felnőttként megint szép lesz, biztosan. Olivia és dadogós, feltaláló férje mindig, mindenkit meg akar menteni, és ez többnyire sikerül is. Alex King nagyszerű, ötvenes férfi, jóságos, tiszta arcú. Kedvesen irányítja nagy családját, feleségével, Janettel; Felicity-t, a szép, eladó lányt, Felixet, a kamaszfiút, és a két kicsit, no meg a zsugori nagynénit. Elvira vegyesboltjában mindig lehet pletykálni, tekerős telefonon csevegni, birkák szaladgálnak az automobil előtt, amit Muriel vezet, az emancipált, városi nő. Az ajtók csilingelnek a belépőnek, a nagy kalapok mindenhol elférnek.

Hetty meg szeretné írni Avonlea múltját és hőseit, de ez a kiadónak nem tetszik. A falu az ő születésnapjára készül, titokban, mert utálja az ünneplést. Szerencsére vakbélgyulladást kap, így nem lehet őt ünnepelni. Mégis boldog, rájön, hogy a jó író arról ír, amit a legjobban ismer. Aranyos egérfejében új történetek születnek.

A jó kis vegyesboltot el akarják árverezni. Az idős hölgyek fellázadnak, majd közösen megveszik a boltot. Rachel titkolja, hogy fia börtönben ül, fél a kirekesztéstől. Kiderül, hogy mindenki tudja a titkot és senki nem bántja ezért. Az iskolában is dúl a harc, az új fiú nem tud olvasni, de titkol-

ja. De mindig akad egy jószívű kislány, aki megtanítja a betűket. Az örökké nadrágban járatott kislány megkapja első, szoknyás ruháját. Igaz, hogy ami fontos, azt belül hordja az ember, de azért...

A Fehér Homok Szálló politikai színtérré válik. Alec papát kioktatják, hogyan kell megvásárolni a szavazókat, ha vezető akar lenni. Felesége is szeretné, ha okos férje valami fontos dolgot csinálna, de nem mindegy, milyen áron. Felix a politikus kislányába lesz szerelmes, de élete első, lázas szerelmén át is meglátja, hogy a kislány tolvaj. Igaz, hogy csak azért lop, mert szeretetre és figyelemre vágyik, de Felix szerint ez mégis bűn. Végül apa és fia megértően vigasztalja egymást; lesz még szerelem, lesz még választás.

Egy idegen téved Kingék tanyájára, segít nekik a nehéz munkában, még gyereküket is megmenti. Nem kérdezik, honnan jött, bizalmukba fogadják. Megtudják, hogy börtönviselt, mégis pénzt adnak neki, kezdjen új életet, bizonyítsa be: jó útra tért. Szimpatikus módszer!

Nagy színjátszásra készül a falu. Hetty saját darabját rendezi. Alec a főszereplő, felesége is szeretne játszani, de Hetty egy gőgös, profi színésznőben bízik. Miután az egész falut felbolydítja a művésznő és mindenkit vérig sért, Hetty kidobja. Az utolsó pillanatban Janet mégis megmenti az előadást, mert több benne a szeretet és a segítőkészség, mint a bosszúvágy.

Vészhelyzet. A szereplők nem túl szépek, nem túl okosak, de gyorsak. Green magas, vékony, kopasz, szemüveges és nagyon nyugodt. Ross szépfiú, gyorsan haragra gerjed és lassan csillapodik. Lewis doktornő tiszta arcú, nyugodt, mindenki kihasználja őt. Carter most tanulja a szakmát, ügyetlenségeit újabb ügyetlenségekkel próbálja jóvátenni. Benton fekete bőrű medikus, nagyon ügyes és gyors, legszívesebben mindenkit azonnal megoperálna, hogy kivegye a rosszat. A szép Hathaway-t mindenki imádja, ő mégis egyedül érzi magát.

Green nem tudja kire hagyni kislányát, felesége másik városban dolgozik. A gyerek ott kóvályog a kórházban, rátalál egy koka-

inmérgezett kislányra, akinek segít a gyógyulásban. Ross nem akarja visszaadni a gyereket a családjának, akik feketék és kokainnal kereskednek. Lewis doktornőt húga kirabolja, meglopja, hiába kéri pszichiáter barátját, segítsen, őt csak a szakma érdekli, nem csip-csup magánéleti problémák.

Az újságárusnak beverik a fejét, Ross nem tud megbirkózni a kórlapokkal, Greent állandóan szeretkezés közben hívják telefonon, Carol nővér még mindig bánatos Ross miatt, de már nem akar vele élni, Lewis doktornő barátja megőrül. Alulfizetettek és túlterheltek a dokik, összegez a főnővér. Benton rosszul viseli szenilis mamája irányítását, az ösztöndíjat sem kapja meg, amire vágyott. A tetőn mégis ilyeneket motyog magában; nem rossz nap ez a mai, két életet mentettem meg.

Iszonyú gyors ritmus, mintha mi is operálnánk. A dagadt központos mindenkinek drukkol, betegnek, orvosnak egyaránt. Röpködnek az idegen szavak, de ez a nézőt nem zavarja. Mindig van elegendő vér, ez a lényeg. Látni, csinálni, tanítani, ez a sorrend, mondja Green Carternek. Az első lumbálpunkció után pezsgőt kap. Green és Ross a kórház sötét, hátsó udvari részén labdázgatnak, magánügyeiket csak ilyenkor tudják megbeszélni.

Egy halott fiú talpa és a szép nővér bánatos profilja együtt, szép, mozdulatlan kép. Green bevallja, hogy gyerekkorában sem követett el, sajnos, semmi hülyeséget, kicsit bánja, de mindig rendes volt. Bentonnak segít fekete kolléganője egy operálásnál, és ezért, bizony, köszönet jár, ha nehéz is kimondani.

Nemes Nagy Ágnes szép cikket írt – régebben – a Filmvilágba, arról, hogy a tévéfilmsorozatok azért jók, mert családiasak, mindenkit ismerünk és szeretünk, mint egy jó közösségben. Ez most is így van (keddenként 20.20-kor és szombatonként 17.10-kor a TV1-en).

Várnagy Ildikó